

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 26 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1928

ΠΡΟΕΔΡΙΑ Κ. ΖΕΓΓΕΛΗ

ΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΝ ΘΗΡΑΣ

Ἄρχομένης τῆς συνεδρίας ὁ κ. Δημ. Αἰγινίτης ἀνακοινοῖ τηλεγραφήματα εἰς τὸ ἔθνικόν Ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Μετεωρολογικοῦ Σταθμοῦ Θήρας περὶ τῆς ἀπὸ τῆς 22 Ἰανουαρίου 1928 ἐπαναληφθείσης ἐκρήξεως τοῦ ἠφαιστείου Θήρας.

Ὁ κ. Κωνστ. Α. Κτενάς προσθέτει τὰ ἐξῆς:

Αἱ παρατηρήσεις τοῦ Μετεωρολογικοῦ Σταθμοῦ Θήρας περὶ νέων ἐκρηξιγενῶν φαινομένων εἰς τὸ ἠφαιστεῖον τῶν Καμένων, τὰς ὁποίας ἀνεκοίνωσεν ὁ διακεκριμένος συνάδελφος, εἶναι ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσαι.

Μετὰ τὴν τελευταίαν παροξυσμικὴν φάσιν τῆς 17-22 Μαΐου 1926, ἡ ὁποία ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν ἔκρηξιν τοῦ 1925-1926¹, τὸ ἠφαιστεῖον τῶν Καμένων εἰσῆλθεν εἰς περίοδον ἡρεμίας. Ἡ θερμοκρασία του ἤρχισε νὰ κατέρχεται ταχέως ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιον 1926. Τοιοτρόπως ἡ ἀτμὶς τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποίησαμεν ὡς δείκτην περὶ τῆς θερμικῆς καταστάσεως τοῦ ἠφαιστείου καὶ ἣτις εὐρίσκετο εἰς ἀπόστασιν 200 μ. περίπου ἀπὸ τὸν κωνόδομον, εἰς τὸν νοτιοανατολικόν τομέα, ἐδείκνυε 380° μὲν, τὴν 25 Ἀπριλίου, 150° δέ, τὴν 28 Ἰουλίου 1926. Εἶναι ἀληθές ὅτι πολλὰ ἀτμίδες ἦσαν ἀκόμη ἐν λειτουργίᾳ ἐντὸς τῶν κρατήρων τοῦ ἠφαιστείου κατὰ τὴν 7 Μαρτίου 1927, ἡ μεγίστη ὁμοῦ θερμοκρασία αὐτῶν δὲν ὑπερέβαινε 184°. Οἱ βραχίονες εἶχον τελείως ψυχθῆ, καθὼς καὶ τὰ ἀκραῖα καὶ δευτερογενῆ ρεύματα.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, τὰ ἀνακοινωθέντα φαινόμενα χαρακτηρίζουν νέαν περίοδον μὲ ὑψηλὴν θερμοκρασίαν, τῆς ὁποίας ἡ φύσις καὶ ἡ ἔκτασις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καθορισθοῦν ἐκ τῶν προτέρων. Ἐὰν κρίνωμεν κατ' ἀναλογίαν μὲ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἠφαιστείου Tarumai (1909) εἰς τὴν νῆσον Hokkaidō τῆς Ἰαπωνίας², μὲ τὸ ὅποσον

¹ ΚΤΕΝΑΣ, CONST. A., L'évolution du volcan des Kaménis (Santorin) en 1926. *Comptes rendus*, 183, 1926, σ. 798. — Ἰδε ἐπίσης: Πρακτικὰ Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, συνεδρίασις τῆς 5 Μαΐου 1927.

² ΤΑΝΑΚΑΤΕ, H., The activity of the Tarumai Dome after 1917 etc., *Japanese Journal of Geology and Geography*, 3, 1924, σ. 49.

ἡ ἔκρηξις τῶν Καμένων παρουσιάζει πολλὰς ἀναλογίας, καθὼς ἐτόνισα ἤδη τοῦτο ἀλλαγῶ, εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ ἀκολουθήσουν παρόμοιαι πρὸς τὴν σημερινὴν ἐκρήξεις κατὰ ἀραιὰ διαστήματα, χωρὶς ἴσως ἔκχυσιν λάθας. Ἡ Πανεπιστημιακὴ ἀποστολὴ πρὸς μελέτην τοῦ ἠφαιστείου τῆς Σαντορίνης ἔλαβεν ἤδη ἐντολὴν ὅπως ἐρευνήσῃ καὶ τὴν νέαν αὐτὴν φάσιν ἐνεργείας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΜΕΛΟΥΣ

ANALYSE MATHÉMATIQUE. — Sur la nouvelle généralisation du théorème de M. Picard*, par M. Georges Rémondos.

1. — Cette communication fait suite de la précédente publiée dans le fascicule du mois Décembre des *Practika* ainsi que des deux autres parues dans les Comptes-rendus de l'Académie des sciences de Paris (voir le fascicule du mois Décembre).

Je commence ici par généraliser le sens du *Noyau*. J'appelle *noyau*, toute fonction $w = \varphi(\zeta)$ donnant naissance à des cas d'exception, c'est à dire: telle que, si $\zeta = f(w)$ est l'inverse de $w = \varphi(\zeta)$, le cas, où la fonction

$$\begin{aligned} & f[\sigma(z) - u] \\ \text{ou bien} & f[\sigma(z) - P(z)] \end{aligned}$$

est entière ou algébroïde, est *exceptionnel*.

Le noyau utilisé dans le théorème de M. PICARD est la fonction e^{ζ} . Les noyaux de la forme $Q(\zeta)e^{N(\zeta)}$, où $Q(\zeta)$ est un polynome ou une algébroïde d'ordre inférieur à celui de $e^{N(\zeta)}$, utilisés dans le sens direct, n'offent pas des nouveaux d'exception, puisque la fonction

$$Q[H(z)]e^{N[H(z)]}$$

est de la même forme avec $Q(\zeta)e^{N(\zeta)}$; ils donnent, cependant, de nouveaux résultats lorsqu'ils sont utilisés dans le sens invers, puisque l'inverse $\zeta = f(w)$ de la fonction $w = Q(\zeta)e^{N(\zeta)}$ ne se ramène pas, en général, à des logarithmes.

Mais les noyaux:

$$\varphi(\zeta) = \int_{\zeta_0}^{\zeta} Q(\zeta)e^{N(\zeta)} d\zeta \quad (1)$$

qui sont des intégrales des noyaux précédents donnent des cas d'exception

* Γ. ΡΕΜΟΥΝΔΟΥ. — Ἐπὶ τῆς γενικεύσεως τοῦ θεωρήματος τοῦ κ. Picard.